

Scott Fitzgerald vs Hollywood

Elena Ortega

L'any 1937 Francis Scott Fitzgerald no va ser rebut a Hollywood amb l'entusiasme i l'admiració d'ocasions anteriors; ocasions que alguns recordaven, inclòs el mateix escriptor, com un vertader fracàs. Durant la seva segona estada, l'any 1931, el varen acomiadar poques setmanes després per incompetent i alcohòlic. Per aquella època, el seu estat d'ànim no era precisament optimista, amb la seva dona Zelda just internada en una clínica mental. La seva feina va ser titllada de «mediocre» i, gràcies a la ploma del seu col·laborador, de «mal gust».

Escalivat, el 1935 va renunciar a una bona oferta de treball a Hollywood declarant que odiava el lloc i que només consideraria aquella invitació en cas d'emergència. Circumstància que va arribar el 1937, amb un Fitzgerald convertit en poc més que un fantasma. Mesos enrere havia publicat la seva pròpia esquela, i s'havia avesat a què la gent el consideràs acabat. Semblava estar-ho; els seus darrers treballs havien estat rebuts amb indiferència; les revistes de gran tirada ja no publicaven els seus relats i ell veia com desapareixien els únics ingressos amb què podia comptar. Els drets d'autor de les seves novel·les li varen reportar aquell any menys de 100 dòlars.

En aquesta situació, quan va arribar a Hollywood el 1937, va tenir seriosos problemes per aconseguir un contracte satisfactori. Afortunadament, un admirador seu, un alt executiu de la MGM, li va aconseguir 1.000 \$ a la setmana durant sis mesos. Prest li va arribar l'encàrrec d'adaptar la novel·la *Els tres camarades* d'Enrich M. Remarque; l'únic film en què el seu nom va figurar en els títols de crèdit.

El que Fitzgerald desitjava part damunt de tot era treballar en solitari, després de diverses experiències negatives amb els seus col·laboradors. A pesar de tot, el productor de la pel·lícula, Joseph Mankiewicz, germà del guionista Herman, no va mantenir la pro-

mesa i li va assignar un co-guionista que Fitzgerald considerava un escriptor menor. Finalitzat el treball, Mankiewicz es va excedir en les seves atribucions i es va dedicar a reescriure escenes i diàlegs, que per norma general, varen acabar sonant més artificials i pretensiosos que no els de la versió original.

Mentre es dirigia a l'estrena de *Three Comrades*, Fitzgerald es consolava pensant que almanco haurien respectat el seu començament. Res d'això. A mesura que la pel·lícula avançava, l'escriptor s'enfonsava més i més en el seu seient; tot havia estat canviat. Quan se li va passar l'enuig, va suggerir als seus amics que li atribuïssin aquelles parts del film que més els havien agradat. A partir d'aquesta pel·lícula, Fitzgerald «va trastocar» el llinatge del seu productor i el va convertir en l'expressiu insult *Monkeybitch*, literalment «puta simi».

Afortunadament, *Three Comrades* va resultar ser un èxit de taquilla i li va permetre aixecar el cap. L'any 1939 Fitzgerald va ser contractat per 1.500 \$ a la setmana per escriure *Winter Carnival*, una història d'amor que tenia com a teló de fons un college

de la regió de Darmouth. Amb la idea d'ambientar-se, s'hi va treslladar una temprada, al costat del jove autor de l'argument. L'estada va ser desastrosa, ja que varen passar la major part del temps engatant-se i l'escriptor va acabar en un hospital de Nova York. Va ser el seu darrer treball ben remunerat. Els drets d'autor del 1939 només li varen reportar 33 \$, havent de sobreviure dels escassos ingressos que li donaven els relats que escrivia per algunes revistes.

Els darrers mesos de la seva vida els va dedicar a una novel·la, publicada pòstumament, sota el títol de *The last Tycoon* (*El darrer magnat*), en la qual descrivia l'ambient de Hollywood contemplat a través de la seva amarga experiència.

SCOTT FITZGERALD